

Облизва се Меданка, лиги ѝ текатъ отъ устата, изплезила отъ гнѣвъ езикъ, мъчи се дано се изкачи нагорѣ, но напраздно . . .

Горчивъ ще да е този медъ. Ухъ, и колко ли ще да е киселъ! Я да се махамъ азъ отъ тукъ . . . си каза баба Медана, па бавно се запъти къмто ближната чукара, на която растѣха само кестеневи дървета.

— Кестенчетата сж по-вкусни отъ медътъ! си рече Медана за утѣшение и се отдалечи.

Зеленогоровъ.

Спасеното отъ котка дѣте.

Въ една кѣща избухна пожаръ. — „Вода! По скоро дайте вода да гасимъ!“ думаха залисани и изплашени всички.

Въ тичане, страхъ и залиясия никой се не сѣти за малкия Милча, който спѣше горѣ въ дѣтската стая, която бѣше далечко отъ стаитѣ, въ които избухна пожарътъ. Шумъ се вдигаше, ала дѣтето още не бѣше се събудило. Забравили бѣха го всички . . .

Не бѣ го забравила само неговата обична котка. Тя се втурна въ стаята и се хвърли на постелката.

— Мяу! Мяу! Мяу!